

Capitolul 2

Nunta din Cana și curățirea Templului

- 2:1-2:22 -

Minunea din Cana

În acest capitol Ioan are în atenția sa tot credința ucenicilor în Isus. În capitolul 1 Ioan ne-a descris obârșia credinței ucenicilor în Isus. În capitolul 2 el ne explică cum a crescut această credință și apoi cum a devenit stabilă și matură. Într-adevăr, fiecare din cele două pasaje principale ale cap.2 se încheie cu un comentariu cheie dedicat credinței ucenicilor:

- „*El Și-a arătata slava Sa și ucenicii Lui au crezut în El.*”
- „*Tocmai, de aceea, când a înviat din morți, ucenicii Lui și-au adus aminte că le spusese vorbele acestea; și au crezut Scriptura și cuvintele pe care le spusese Isus.*”

Ei au crezut de la început, dar, după cum a prevestit Isus, aveau să vadă și mai mult din slava Tatălui în El. După celelalte semne și apoi după semnul fundamental al învierii din morți, credința lor în Isus s-a întărit foarte mult, a devenit tare ca piatra – piatră care a devenit temelia Bisericii.

Isus a fost invitat la o nuntă și El a acceptat invitația. Deși Își începuse lucrarea publică, și-a făcut timp să meargă la nuntă. De fapt, a fi printre oameni, era adevărata Sa lucrare. Isus nu era un izolat social, ci participa cu bucurie la evenimentele comunității respectând cultura în care s-a născut. La nuntă a apărut o situație de criză: nu mai aveau vin. Nunta dura de regulă mai multe zile și erau mulți invitați. Criza era reală și situația foarte jenantă pentru miri. În acest context de criză, Maria I- zis lui Isus: „*Nu mai au vin.*”. Oare doar l-a informat, oare i-a sugerat să încerce să ajute la rezolvarea problemei căutând vin prin împrejurimi, sau se aștepta să facă o minune? Isus nu făcuse nici un semn până atunci și fusese prezent cu siguranță în multe contexte în care oamenii erau în diferite situații de criză. Totuși, deși era Fiul lui Dumnezeu, nu intervenise niciodată până atunci. De ce să îi ceară Maria să facă o minune tocmai acum? Răspunsul lui Isus este greu de înțeles: „*Femeie, ce am a face Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul.*” O altă traducere propune: „*De ce mă implici pe mine, femeie?*”. Este dificil de înțeles răspunsul lui Isus. Cum adică: „*Ce am Eu a face cu tine?*”. Maria totuși era mama Lui. În mod cert răspunsul lui Isus nu poate fi jignitor sau nepolitic, dar totuși ce poate să însemne. Și apoi: „*Nu Mi-a sosit încă ceasul.*” Deși spune așa, El Se implică și face o minune pentru a rezolva criza. Despre ce ceas să fie vorba? În Ioan se repetă de mai multe ori această expresie:

- *Ei căutau deci să-L prindă; și nimeni nu a pus mâna pe El, căci încă nu-I sosise ceasul. (7:30)*
- *Și nimeni nu a pus mâna pe El pentru că nu-I sosise ceasul. (8:20).*
- *A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul Omului! (12:23)*
- *Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice? Tată, izbăvește-mă din ceasul acesta? Dar tocmai pentru ceasul acesta am venit până la ceasul acesta!(12:27)*

- *Ca unul care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl (13:1).*
- *Tată. A sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine! (17:1).*

În toate aceste locuri se folosește același termen din greacă folosit în capitolul 2 și toate au în vedere ceasul răstignirii și sacrificiului suprem. Oare în discuția Sa cu Maria, Mântuitorul se referă la acest ceas? De ce i-ar spune El Mariei că ceasul răstignirii nu sosise încă? Oare știa Maria de acest ceas? Sau oare Mântuitorul vorbea astfel ca Maria să înțeleagă mai târziu spusele Lui? Dar în cele din urmă, a împlinit Isus așteptările Mariei? Spusele Lui par să ne indice că nu. Maria avea o altă perspectivă asupra soluționării problemei. Dar ce perspectivă avea ea de Mântuitorul îi spune: „*Nu Mi-a venit încă ceasul.*” Maria știa că Isus este Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Probabil știa și faptul că mersese la Iordan pentru a fi botezat și pentru a-și începe lucrarea publică. Oare ea aștepta aceeași descoperire în slavă a lui Mesia spre izbăvirea lui Israel sau era conștientă de faptul că Unsul avea să fie omorât de ai Săi? Din această perspectivă dialogul ar putea avea următoarea logică: Maria știa că Isus își începuse lucrarea publică și aștepta ca Să arate cine este lui Israel pentru ca să fie recunoscut de acesta și să-l izbăvească. Prin răspunsul Său, Isus nu refuză implicarea în soluționarea problemei, ci doar îi aduce aminte Mariei că descoperirea Lui ca Mesia nu va duce la proslăvirea Sa de către Israel, ci la moartea Lui. Este ca și cum El ar spune: „Femeie...tu vrei să mă descopăr ca Mesia, dar acest lucru nu va duce la recunoașterea Mea, ci la moartea Mea: nu Mi-a venit încă ceasul.” Într-adevăr Simon îi prevestise Mariei acest lucru: „*Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel, și să fie un semn care va stârni împotrivire. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie ca să se descopere gândurile multor inimi.*” (Luca 2:34-35). Expresia: „*Ce am a face cu tine?*”, sau: „*Ce este între Min și tine?*” ar putea sugera faptul că Mântuitorul, deși fiu al Mariei, se afla în exclusivitate sub autoritatea Tatălui și respecta cu strictețe orarul și programul Acestuia: „Femeie, ce am a face cu Tine? Eu sunt sub autoritatea Tatălui, și încă nu Mi-a venit ceasul.” Isus face o minune, dar totuși nu împlinește așteptarea Mariei. Poate Maria se aștepta ca Isus să se arate deodată plin de slavă și putere, ca și Fiul al lui Dumnezeu. Dar Isus avea să se descopere treptat, iar descoperirea Sa avea să ducă la răstignirea Sa. Minunea din Cana El o face destul de discret. Doar slugile și ucenicii au fost martori oculari ai minunii. Observăm că Maria respectă orarul Fiului și le spune slugilor: „*Să faceți orice vă va zice.*”

De ce ne povestește Ioan discuția dintre Maria și Isus care a avut loc înainte de minunea din Cana. Dacă Ioan urmărește procesul consolidării credinței ucenicilor, de ce ne mai relatează și acest dialog dificil de înțeles? Poate autorul vrea să accentueze că Isus se afla sub autoritatea deplină a Tatălui și urma un orar și un program precis. El nu făcuse nici-o minune până la intrarea publică în lucrare, și chiar după începerea lucrării Sale El nu face minuni oricând și oricum. El păstrează o anumită discreție în ce face. El îi expune pe ucenicii Săi la minunile Sale, dar are o altfel de abordare cu mulțimea. Acum în Cana nu face minunea înaintea tuturor. Nimeni nu știa de unde era vinul, și nici invitații. În unele situații El poruncește la cei vindecați să nu spună la nimeni cine era vindecătorul. Oare de ce procedează astfel Mântuitorul? El știa că prioritatea lucrării Sale este consolidarea credinței ucenicilor, piatră pe care se va zidi Biserica Sa. El mai știa că mulțimile aveau o raportare idolatră față de Mesia și așteptau un erou național care să le împlinească dorințele. Astfel, El nu dorea să le dea apă la moară, ci ca acestea să înțeleagă că El este Mesia, Fiul lui Dumnezeu așa cum prevestiseră Scripturile Vechiului Testament. El venise să aducă mai întâi o izbăvire spirituală.

Tocmai de aceea, Ioan l-a făcut cunoscut lui Israel prin botez ca Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii și nu ca și Războinic viteaz care va nimici vrăjmașii Împăratului (vezi Ps. 45). Astfel, poate Maria și-ar fi dorit o manifestare publică și clară la nunta din Cana. Dar Mântuitorul respectă orarul Tatălui și știe că arătarea Sa ca Mesia va duce la acel ceas al răstignirii. Acum este posibil și ca ceasul din v.4 să aibă în vedere lucrarea plină de slavă pe care o va face Mesia la a doua Sa venire. Oricum în popor era o așteptare a lui Mesia ca Izbăvitor fizic și nu ca Miel al lui Dumnezeu. Este posibil ca acest curent să o fi influențat și pe Maria. Ne aducem aminte din celelalte Evanghelii că chiar ucenicii nu înțelegeau spusele lui Isus când El le prevestea moartea și suferințele Sale. După înviere, ucenicii de pe drumul Emausului îi zic lui Isus cel înviat: *„Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri.”* (Luca 24:21). Ei erau pur și simplu orbiți și robiți de teologia vremii lor cu privire la lucrarea lui Mesia. Înțelegem mai bine acum discreția lui Isus și de ce porunea de multe ori ca să nu se spună cine era vindecătorul și de ce uneori se ascundea de mulțime. Înțelegem și dificultatea misiunii lui Isus. El trebuia să facă minuni pentru a-Și descoperi slava și identitatea. Cu toate acestea minunile erau asimilate de o teologie falsă și puteau da apă la moară așteptării lor idolatre cu privire la Mesia.

Sfârșitul capitolului 2 ne anunță că va urma o avalanșă de slavă și minuni. Dar începutul capitolului 2 ne atrage atenția asupra discreției lui Isus și a faptului că Acesta respectă cu strictețe orarul Tatălui. Înțelegem că unul din scopul principal al minunilor a fost consolidarea credinței ucenicilor. Versetul cheie al pasajului este: *„El Și-a arătat slava Sa, și ucenicii Lui au crezut în El.”* Ce expresie frumoasă: *„El Și-a arătat slava Sa!”*. Ne întrebăm: cum a oglindit această minune slava Sa și ce anume din ea a fost arătată ucenicilor? Era prima minune pe care a făcut-o Isus și prima minune la care au asistat ucenicii. Ei știau că Isus este mai mare ca Ioan Botezătorul și au crezut că El este Mesia. Dar nu erau siguri ce va urma. Ce minunat trebuie să fi fost acest prim semn pentru ei! Ce minunat este când Domnul Cel nevăzut Își descoperă pe neașteptate slava într-un chip vizibil și te ia prin surprindere. Să analizăm cu atenție minunea, contextul și toate detaliile acesteia.

Isus Și-a arătat în primul rând puterea Sa de Dumnezeu. El era Creatorul întrupat și avea putere asupra Creației sale. Prin El se făcuse totul și Tatăl lucra prin El cu aceeași minunată putere de la începutul creației. Fiul s-a întrupat, dar Tatăl lucra la fel prin El ca atunci când, prin Fiul a făcut toate lucrurile. Ucenici au putut vedea că este într-adevăr Cineva în spatele creației și care are putere și stăpânire asupra ei. Realitatea nu se reduce la ceea ce se vede. Există cu adevărat un Creator care are autoritate deplină asupra creației sale. Poate în momentul minunii în mintea ucenicilor se auzea ecoul verstelor din Genesa: „a zis...și a fost...”.

Isus și-a arătat și bunătatea și preocuparea Sa pentru nevoile oamenilor. Acei oameni erau într-o situație de criză reală. Chiar dacă ei au fost cei care nu au calculat foarte bine rezervele de vin, Isus nu rămâne indiferent față de nevoia lor. El vrea să ajute, El vrea să soluționeze acea situație de criză. El empatizează cu mirii și este plin de dragoste și compasiune față de ei. El îi ajută cu bucurie și cu toată inima. Primul semn revelează ucenicilor inima Mântuitorului orientată spre oameni și nevoile lor. Nu la întâmplare primul semn are loc la o nuntă, printre oameni și soluționând situația de criză a acestora.

În mod cert, Isus nu a ales la întâmplare vasele de piatră, puse după obiceiul de curățire al Iudeilor. Iudeii foloseau în mod frecvent apa pentru a se curăța de eventualele pângăriri survenite în urma atingerii unor lucruri necurate (cartea Levitic ne prezintă în detaliu lista cu aceste lucruri

necurate). Ei păstrau această apă de curățire în vase mari de piatră. Isus transformă această apă în vin. În mod cert, acest fapt are valoare simbolică. Vinul ar putea simboliza sângele Său care va produce adevărata curățire. Isus, prin moartea și învierea Sa, avea să aducă adevărata curățire și avea să desființeze Vechiul Legământ. Umbra avea să își înceteze funcționalitatea prin venirea realității. Isus a schimbat funcția vaselor de piatră. În loc să depoziteze apa de curățire, ele au fost umplute cu vin. Nimeni nu s-a supărat că acest vin se găsea în vasele de piatră. Nevoia era foarte mare, iar vinul foarte bun. Desființarea Vechiului Legământ nu a fost ceva greșit. Nevoia ispășirii era încă nesoluționată, iar Legământul cel nou în sângele Lui era un legământ mai bun, căci era așezat pe făgăduințe mai bune (vezi cartea Evrei). După cum vinul cel bun a fost păstrat la urmă, spre uimirea nănului, legământul cel bun a fost adus mai târziu în istorie.

Cantitatea de vin a fost mare, iar vinul foarte bun. Erau șase vase, iar în fiecare încăpeau câte două sau trei vedre sau măsuri. O măsură înseamnă aproximativ 40 de litri. Dacă erau 3 vase mici și 3 mari atunci cantitatea de vin ar fi fost de aproximativ 600 de litri. Isus își descoperă generozitatea. El este Cel care dăruiește cu plăcere, cu inimă largă. El oglindește frumusețea și bunătatea Tatălui despre care El le spune ucenicilor: „*Tatăl vă dă cu plăcere Împărăția.*” Vinul cel bun este și o degustare a noii creații. Nănul este uimit de calitatea vinului. Era vinul cel bun, făcut de Însuși Dumnezeu. Este o degustare a erei mesianice care va fi inaugurată de a doua venire a lui Mesia. Isus demonstrează prin acest semn că El are putere să restaureze și că El va restaura creația decăzută. Pentru aceasta însă avea să moară mai întâi. Isaia 25:6 asociază belșugul de vin cu momentul instaurării erei mesianice.

Nu în mod întâmplător Isus Își începe semnele în Cana din Galileea. Matei ne amintește că astfel s-a împlinit profeția din Isaia cap.9 (vezi Matei 4:12-17). Nu în mod întâmplător Isus își începe semnele la o nuntă. Pe de o parte El ne descoperă că este Domnul bucuriei și sărbătorii revelat în cartea Levitic, iar pe de altă parte ne atrage atenția asupra semnificației nunții în planul lui Dumnezeu. Acest plan a început cu o nuntă (Adam și Eva în Eden și se va încheia cu o nuntă, cu marea nuntă a Mielului. Isus își începe lucrarea la o nuntă anticipând marea Sa nuntă de la finalul glorios al planului lui Dumnezeu. În cele din urmă, la nunta din Cana, Isus își căuta și curta Mireasa. Ucenicii lui erau viitoarea Sa mireasă. El Și-a descoperit slava Sa înaintea lor, pentru a le câștiga încrederea și a le cuceri inimile. Ei au văzut slava Sa și au crezut în El. Chiar dacă ei au crezut în Isus în cap. 1, au crezut din nou la nunta din Cana. Începem să înțelegem dinamica credinței. Credința se află într-un continuu proces, într-o continuă dinamică. Deși ei au crezut încă de la început, Isus își descoperă din ce în ce mai mult slava Sa tocmai pentru ca credința lor să crească și să se maturizeze. Credința este o alegere. Credința trebuie reînnoită și întărită. Acest lucru se face alegând din nou să credem în Hristos când El ne provoacă și Își descoperă din nou slava.

Curățirea Templului

Ioan, în pasajul următor, continuă să ne descrie procesul dezvoltării și consolidării credinței ucenicilor. El ne îndreaptă atenția spre prima curățire a Templului făcută de Isus. Se pare că evenimentul a avut loc în curtea Neamurilor acolo unde se aflau schimbătorii de bani și vânzătorii de animale. Mulți oameni veneau din tot Imperiul Roman la Ierusalim pentru a se închina Domnului. Atât evrei cât și dintre neamuri, veneau să se închine la Templu și să își aducă darurile lor înaintea Domnului. Din pricina distanțelor mari, mulți nu își aducea animalele cu ei ci cumpărau animale de la Ierusalim. Și aceste animale nu puteau fi oricum, ci trebuia să fie fără

cusur. Cel mai sigur loc ca să cumperi animale fără cusur era chiar Templul. Tot acolo se schimbau și bani. Preoții și evreii din Ierusalim speculau aceste lucruri. Ei vindeau animale la un preț foarte mare și schimbau banii la un curs valutar exagerat. Ei au transformat Templul într-o afacere, într-o casă de negustorie. Acest lucru îi putea respinge pe cei care se închinau și ei puteau găsi în această practică o pricină de poticnire. Nu la întâmplare Isus are un mesaj special pentru cei care vindeau porumbei. În Levitic 5:7 aflăm că porumbeii erau aduși în special de cei săraci care nu își puteau permite să jertfească un bou sau un miel. Domnul a dat legea din Levitic cap. 5 care, dacă erai sărac, îți permitea să aduci doar doi pui de porumbel sau chiar doar a 10-a parte dintr-o efă de floarea făinii, tocmai pentru a străluci harul Său. Templul era un loc al iertării și harului. Dar iertarea nu se cumpăra. Era un dar. Fiecare evreu trebuia să simtă acest lucru. Dar prețurile ridicate din Templu loveau chiar în mesajul harului. Aducerea unei jertfe devenea un lucru atât de costisitor încât evreul putea avea impresia că el este mai degrabă cel ce a dăruit decât cel care a primit. El era cel împovărat și pe care l-a costat mult închinarea. Mesajul harului era subminat. Lucrul acesta îi afecta cel mai mult pe cei săraci. De aceea, se pare, Isus are un mesaj special pentru cei ce vindeau porumbei.

Acțiunea lui Isus în Templu este șocantă. Nimeni nu îndrăznește să îi riposteze. El Se comportă cu atâta îndrăzneală, autoritate și demnitate, încât toți pleacă. Gărzile Templului nu îndrăznesc să-l aresteze și nici cei a căror afaceri erau afectate de gestul lui Isus nu au curajul să ia vreo inițiativă. Din Isus emana atâta sfințenie și autoritate încât toți îl privesc cu uimire. Isus nu era un nebun care făcea scandal. Dacă ar fi fost, cu siguranță că gărzile Templului L-ar fi arestat. El acționează cu demnitate, revelând sfințenie și mânia Tatălui. Isus a folosit și un bici de ștreanguri și a răsturnat mesele vânzătorilor. Iată că mânia și violența nu sunt în sine un păcat. Este adevărat că Isus era Fiul lui Dumnezeu, Cel care avea autoritate să facă această curățire și care revela sfințenia și judecata Tatălui. Nu putem folosi acest pasaj pentru a justifica violența în viața noastră. În dorința de a fi ca Isus, nu trebuie să uităm diferențele dintre noi și El. El era Fiul, cu o chemare și autoritate specială, El era în Casa Tatălui Său. La fel cum orice fiu care, dacă își vizitează tatăl, găsește casa acestuia plină de străini care fac ce vor și care îl așează pe tată într-un colț, iar ei îl batjocoresc și îl disprețuiesc, se supără și îi alungă pe acei străini din casă, așa a făcut și Isus. Probabil erau și alți evrei credincioși care sesizau pângărirea Templului. Totuși ei nu au resimțit aceeași durere și indignare din inima lui Isus și nici nu au putut reacționa ca El. Isus era Fiul, iar Templul era Casa Tatălui Său. El avea autoritatea și responsabilitatea să curețe Casa Tatălui. Este interesant să observăm că în Vechiul Testament curățirea Templului a fost făcută de mai multe ori de anumiți împărați credincioși. Isus era Împăratul, fiul lui David, și din acest motiv El avea chemarea și autoritatea să curețe Templul de la Ierusalim.

Este interesant că Iudeii nu au contestat acțiunea lui Isus. Ei doar au întrebat: „*Cu ce autoritate faci aceste lucruri?*”. În Vechiul Testament au fost mai multe curățiri realizate de împărați. Isus, la rândul Său, avea capacitatea de a activa conștiința. Iudeii au recunoscut că acțiunea în sine nu era imorală. Întrebarea lor a fost: „*De ce tocmai tu? Cine ești tu?*”. Isus nu dorea însă să își descopere direct identitatea, pentru că nu-I sosise ceasul. El le-a dat un răspuns, fiind conștient că nu-l vor înțelege acum, dar cu speranța că îl vor înțelege după înviere.

Pasajul are foarte multe nuanțe. Însă autorul urmărește procesul consolidării credinței ucenicilor. Ioan ne descoperă întâlnirea ucenicilor cu Isus și obârșia credinței lor. Apoi ne atrage atenția asupra primului semn (transformarea apei în vin) și ultimul semn (învierea) și cum acestea au întărit și maturizat credința lor. Capitolul 2 ni-l prezintă pe Isus întrupând cartea Levitic. În primul pasaj, Isus este revelat ca Domnul bucuriei și sărbătorii, ca un Domn generos

și plin de bunătate. Al doilea pasaj evidențiază sfințenia Sa, ura Sa față de păcat, repulsia Sa față de ce este întinat și față de tot ce-L necinstește pe Tatăl. Isus a întrupat printre ei frumusețea Dumnezeului revelat în Vechiul Testament. Atât atributele non-morale (atotștiința, puterea asupra creației), cât și atributele morale (bunătatea și sfințenia) ale lui Dumnezeu au putut fi văzute cu claritate în Isus. Astfel, s-a întărit credința lor în El. Ioan insistă în acest al doilea pasaj pe rolul Scripturilor Vechiului Testament în consolidarea credinței lor. Atunci când Isus a făcut curățirea din Templu, Duhul Sfânt a adus în mintea ucenicilor un pasaj din Scripturile Vechiului Testament. Este minunat cum a lucrat Duhul Sfânt. În contextul acelor evenimente șocante, El le-a adus aminte ucenicilor de Ps.69:9. Este vorba de un verset deosebit: „*Râvna pentru Casa Ta mă mănâncă (sau mă mistuie)*”. Acest verset nu este ușor de înțeles. El a rămas în memoria ucenicilor care l-au auzit poate de mai multe ori la sinagogă. El a rămas în mintea lor fără să îi înțeleagă pe deplin semnificația. Este posibil ca ei să fi considerat acest psalm al lui David un psalm mesianic, și să se fi întrebat: oare ce va însemna că Mesia va fi mistuit de râvna pentru Casa Domnului? Atunci când au văzut curățirea Templului și pasiunea lui Isus pentru Tatăl și pentru un Locaș curat, și-au adus aminte de acest verset și l-au putut înțelege. În mod asemănător ei au păstrat în mintea lor fără să înțeleagă ciudatele cuvinte ale lui Isus despre Templul care avea să fie reconstruit în trei zile. După înviere și-au adus aminte de aceste cuvinte și au crezut. Este foarte important de subliniat că în v.22 Ioan ne spune că mai întâi au crezut Scriptura, și apoi, cuvintele lui Isus. Isus S-a lăsat legitimat de Scripturile Vechiului Testament. Învierea Sa nu ar fi fost un semn în sine dacă nu ar fi fost prevestită de Scripturile Vechiului Testament. Deci Scriptura a avut un rol crucial în consolidarea credinței lor în Isus. Ei, ca ființe create, au recunoscut în Isus pe Creatorul lor. Și apoi, ca și cunoscători ai Vechiului Testament, ei au recunoscut în Isus, pe Mesia cel de mult prevestit. Credința lor nu a fost oarbă. Ei au văzut slava lui Isus și au văzut cum El a împlinit profeții rostite cu sute de ani înainte. Deși au crezut de la prima lor întâlnire cu Isus, credința lor a avut nevoie de creștere. Pentru aceasta, Duhul Sfânt le-a deschis ochii inimii ca să vadă slava lui Isus și modul în care El a împlinit Scripturile Vechiului Testament. Un aspect fundamental al lucrării lui Isus a fost tocmai întărirea credinței ucenicilor, căci această credință avea să devină temelia Bisericii.

Este timpul pentru câteva concluzii și gânduri aplicative. Ioan începe să ne argumenteze că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu prezentându-ne procesul formării și consolidării credinței acelor care aveau să devină apostolii Domnului și temelia Bisericii. Iată pașii parcurși de credința lor:

- Întâlnirea cu un martor credibil al lui Isus, care le-a spus: „Vino și vezi!”.
- Întâlnirea personală cu Isus, care îi cunoștea dinainte. Aici a luat naștere credința lor.
- Prin minunile Lui au văzut slava Lui și credința lor s-a întărit.
- Au văzut cum El a împlinit Scripturile Vechiului Testament, precum și propriile vorbe despre Sine, vorbe care erau în armonie cu Vechiul Testament. Credința lor a devenit asemenea unei pietre de neclintit.

Dar acesta este și procesul formării și consolidării credinței fiecăruia din noi:

- Mai întâi ne-am întâlnit cu un martor credibil al lui Isus. Ni s-a stârnit curiozitatea, și ni s-a spus „Vino și vezi!”. Isus este la dreapta Tatălui, dar El este viu și lucrează prin Cuvântul Său și prin Biserica sa. Când oamenii vor dovedi

despre Isus, noi trebuie să le spunem ca și ucenici de altă dată: „*Vino și vezi!*”. Dar ce anume? Foarte simplu: îi expunem mărturiei Cuvântului și mărturiei Bisericii. Acolo Isus lucrează cu putere și le va vorbi în mod personal. Întâlnirea personală cu Isus îi va convinge și va da naștere credinței.

- Așa s-a întâmplat cu noi: am început să citim Cuvântul și să vizităm Biserica Sa. El a lucrat , ne-a vorbit fiecăruia pe limbajul nostru și ne-a convins că El este!
- Dar procesul credinței continuă. Credința trebuie întărită și consolidată. Duhul Sfânt este preocupat de creșterea credinței fiecăruia. El ne descoperă slava și puterea Lui în viața de zi cu zi. Îi vedem pe alții trecând prin situații de criză, și noi înșine trecem prin situații de criză asemănătoare mirilor din Cana. Domnul intervine și soluționează aceste situații. Noi îi vedem slava și puterea și credința noastră este întărită.
- Dar credința noastră se solidifică cel mai mult atunci când vedem cum Scriptura se împlinește în realitatea pe care noi o trăim și observăm. Scriptura are atâtea pasaje (nu neapărat ușoare) care rostește afirmații șocante despre noi, lume, viață, bine, fericire, comunitate etc. Domnul ne dăruiește tot felul de experiențe. În mijlocul acestora ne aducem aminte, ca ucenicii de altădată, de anumite pasaje din Scriptură al căror înțeles este descoperit și al căror adevăr este dovedit cu putere tocmai prin acele experiențe. Scriptura se împlinește și Duhul Sfânt ne arată acest lucru. Atunci, credința noastră capătă cea mai importantă creștere. Observăm că, la fel cum a fost și pentru ucenici, umblarea noastră cu Isus, experiențele noastre cu Dumnezeu au un rol crucial în consolidarea credinței noastre. Ele trebuie însă așezate și înțelese sub autoritatea Scripturii. De aceea, studiul nu se termină dimineața, când închidem Scriptura și intrăm în activitățile zilei. Studiul doar începe dimineața și continuă toată ziua. Fiecare zi este un nou curs pe care Domnul vrea să ni-l predea pentru a ne întări credința noastră. Cu cât cunoaștem mai mult din Scriptură cu atât vom deosebi lecțiile Sale pentru noi din fiecare zi.

Aceste două capitole din Evanghelia au o relevanță deosebită pentru cei credincioși pentru a le întări credința în Isus. Pe de o parte, mărturia ucenicilor (iată de ce am crezut noi, cei care l-am văzut pe Isus) reprezintă un argument important, dar pe de altă parte procesul formării și consolidării credinței ucenicilor le aduce aminte de procesul formării și întăririi propriei lor credințe. Dovezile există! Nu trebuie să le uitați, și nu trebuie să căutați alte dovezi pe care să fundamentați credința! – pare să le spună Ioan. Aduceți-vă aminte de întâlnirea cu martorii lui Isus, de nașterea din nou și întâlnirea personală cu Isus. Aduceți-vă aminte de experiențele cu Isus din viața de zi cu zi, și mai ales, de împlinirea Scripturii și a cuvintelor lui Isus în viața voastră și a celor din jurul vostru! Acestea este fundamentul credinței! Nu renunțați la el pentru a găsi o altă temelie formată doar din argumente raționale și reci! Ele nu vor fi suficiente!